

12.

VZÁJEMNÝ RESPEKT

První dny v horách mi byla velká zima a musel jsem se přikrývat spacákem. Ale postupně mě Anta Willki naučil udržovat přirozenou teplotu těla dechovými cvičeními.

„Dýchání je mnohem důležitější než jídlo,“ řekl mi. „Člověk může přežít mnoho dní bez pevné stravy, pár dní bez tekutin, a jen chvíli bez vzduchu. Proto je právě vzduch tou nejdůležitější potravou pro naše tělo. A na některých místech je čistší a bohatší na některé elementy. Dýchat správným způsobem je pro život naprosto zásadní. Každý z nás má svůj vlastní rytmus dechu a ty musíš objevit ten svůj.“

„Významu dechu už rozumím, ale můžeš mi říct, proč žijete tak vysoko v horách?“

„Žijeme na těch nejvyšších vrcholech, protože tady se energie země a nebe protínají a spojují. Když člověk s těmito energiemi vstoupí do kontaktu, dostane se do jiné dimenze, která mu pomůže porozumět přírodě a začít využívat veškeré síly

své bytosti, které mu sama příroda dala k dispozici. Pokud se člověku podaří tento energetický kontakt navázat, může mu to zásadním způsobem prodloužit život, dokáže léčit nemoci na dálku, vzkřísit mrtvé, znásobit jídlo, materializovat různé předměty, levitovat v prostoru, chodit po vodě nebo se zjevit na více místech současně: jinými slovy člověk se může proměnit v poloboha.

Jen na několika málo místech na světě se člověk může zásadním způsobem spirituálně povznést. V těchto místech působí mocné energetické proudy, některé mají původ ve vesmíru a jiné mají zdroj na této planetě. Proto je pro náš život důležitá energie luny a slunce, stejně jako to bylo důležité pro naše předky. Pro naši existenci jsou slunce a luna kvůli množství energie, které dodávají naší planetě, naprosto esenciální. Slunce nám dává světlo ve dne a luna v noci; a to umožňuje život na zemi na všech úrovních.

Slunce – zdroj světla a tepla – tedy umožňuje zrození a růst rostlin a zvířat. Ovlivňuje také srážky, které jsou samy o sobě v úzkém vztahu s větrem a dalšími atmosférickými fenomény. Kdybychom slunce neměli, neexistovala by na zemi žádná forma života. Proto ho nazýváme Otec Slunce. Ten, který dává život. Stejně tak luna vládne vodě v oceánech, způsobuje příliv a odliv a pomáhá v růstu všem živoucím bytostem a rostlinám a vytváří vibrace, které ovlivňují mysl a dovolují, aby byly součástí našeho života emoce. Proto jí říkáme Matka Luna, zdroj plodnosti.“

„A proč se vlastně říká zemi Matka Země?“ zeptal jsem se mistra.

„Protože Pachamama (Matka Země) je živá bytost a jako taková chce být respektována a ochraňována. Ona se o nás stará a chrání nás jako matka. Země má v sobě stejně jako člověk obranný systém, jehož pomocí se brání před vnějším nebezpečím.

Tento systém je tvořen mnoha plynými žilami a energetickými pásy, které ji obklopují. Země se tak, jako každá živoucí bytost, opírá o přirozené systémy umožňující život na jejím povrchu. A tak velký duch *Apu Kon Tiki Wiracocha* vytvořil tento svět, ve kterém všechno funguje přesně tak, aby se udržovala rovnováha.“

Pod vedením Anty Willkiho jsem ten den prováděl cvičení na vyvážení energetického potenciálu svého těla. „Musíš aktivovat tvé neviditelné tělo,“ vysvětlil mi.

Prováděl jsem cvičení vestoje s pohledem k jihu, se zavřenými ústy a jazykem opřeným o patro. Zacpal jsem si levou nosní dírku a zhluboka jsem se nadechl tou pravou tak, abych naplnil plíce vzduchem. Zadržel jsem dech, dokud to bylo příjemné, a pak jsem zacpal pravou dírku a uvolnil levou, kterou jsem zase všechn vzduch vydechl. Pak jsem si odpočinul a znovu jsem pokračoval v nádechu levou dírkou s pravou zacpanou. Tak jsem dýchal a střídal jsem nosní dírky – jednou z nich jsem se nadechoval, druhou vydechoval a pak obráceně.

Zároveň jsem se snažil sladit rytmus a délku dechu. Anta Willki říkal, že se musím naučit dýchat co nejlépe; proto jsem tomuto cvičení věnoval mnoho času.

Vnímál jsem průchod vzduchu mými nosními dírkami se zavřenými očima a obličejem nastaveným ranním slunečním paprskům. Hrudník se rytmicky rozpínal a já jsem vnímál hřejivý pocit vnitřní blaženosti, klidu a míru. Ticho onoho místa to ještě umocňovalo. V té vysoké nadmořské výšce mi to připadalo, skoro jako bych měl křídla. Cítil jsem se svobodný jako pták, měl jsem pocit, že v těch šesti tisících metrech letím. Když jsem provedl cvičení desetkrát každou nosní dírkou, vydal jsem se na krátkou procházku po okolí, abych se udržel ve formě. Pak jsem zase seděl dlouhé hodiny před Antou Willkim a snažil jsem se zapamatovat si všechno, co říká. Procházkou, které jsem podnikal,

nebyly tak dlouhé, jak by se mi bývalo líbilo. Anta Willki mi koneckonců zdůrazňoval, že tam jsem proto, abych se něco dozvěděl, ne proto, abych zdolával nejvyšší vrcholy v okolí.

Navíc na této hoře často padá sníh a hodně tam mrzne, takže se člověk velmi snadno ztratí, protože chybí jakékoliv orientační body. Je snadné spadnout do propasti nebo se skutálet z ledovcového svahu. Navíc je tu také velmi častý výskyt lavin, které se uvolňují naprosto nečekaně.

Pokaždé, když jsem zanechával stopy ve sněhu, kladl jsem si otázku, jestli v tom místě žijí i jiné lidské bytosti. Během procházek jsem si všiml dalších otvorů do jeskyní. Že by tady žila celá skupina lidí? Pokud ano, proč nechtějí, abych je spatřil?

Když sem si jednou při procházce tak dumal, zmocnil se mě náhle pocit, že se potřebuju vrátit zpátky do jeskyně. Rychlým krokem jsem vyrazil směrem ke vchodu. Jako vždy jsem počkal, až moje oči šeru trochu přivyknou, a jako slepec, který už zná cestu nazpaměť, jsem se vydal jistým krokem ke svému místu.

„Zavolal jsem tě, protože tvůj pobyt tady se blíží ke konci a musíš se ještě spoustu věcí naučit a osvojit si je,“ řekl mi Anta Willki hlasem, který se stal za tu dobu, co jsme spolu strávili, velmi důvěrným.

„Když jsem byl venku, napadlo mě pár otázek a rád bych ti je položil, jestli to není příliš opovážlivé.“

„Vím, o co jde. Nezapomeň, že umím číst ve tvých myšlenkách.“

„Když mluvíš, říkáš vždycky my. Co to přesně znamená? Máš tím na mysli skupinu lidí, sektu nebo nějakou školu?“ odvážil jsem se zeptat napřímo.

„Člověk není izolovaným tvorem; žije neustále v nějaké skupině. Od chvíle, kdy se narodí, do chvíle, kdy zemře. Je v neustálém kontaktu s ostatními, učí se, roste, pomáhá a nechává si

pomoci. Individualistické ‚já‘ je jen společenskou anomálií, která je produktem egoistického chování vůči životu. Ve skutečnosti bychom měli stále používat slovo ‚my‘, protože přesně tak to je: ať už to znamená komunitu, skupinu, nebo rodinu.“

Po chvíli pokračoval: „Tady v Andách existuje spirituální rodina, která se snaží o to, aby člověk na zemi došel svého naplnění. Naše skupina se jmenuje *Waq'Asakuna*, běžní lidé nás nazývají mystiky. Žijeme v utajení na této hoře i na dalších. Po tisíciletí jsme vedli národy, někdy aktivně a jindy pasivně. Lidé nám dali mnoho jmen; ale ve skutečnosti jsme jednoduše Strážci přírody. Někteří lidé nám říkají *Illapaq Churin*, bratrstvo sedmi paprsků, protože jsme komunikačním mostem mezi duchy světla a lidmi a vládneme energii. Jiní nás označují jako *Intip Churinkuna*, děti slunce, protože se snažíme, aby byli lidé vlídnější; jsme lidem průvodci i světlem. Také nás znají třeba pod jmény *Ayarinaka*, *Illapukuna*. Ale jsme to stále my. Naše existence se odvíjí v dokonale chráněných úkrytech, jejichž vstupy jsou pro běžného smrtelníka nepřístupné. Žijeme v tajných komunitách, kam se dostane opravdu jen málo z nich. Po staletí, vlastně po tisíciletí mnoho běžných smrtelníků naši přítomnost ignorovalo. Tady v našich tajných příbytcích uchováváme vše, co je pro člověka nejcennější: znalosti, které v blízké budoucnosti budou užitečné k vytvoření mírumilovného světa, v němž člověk dojde naplnění s využitím všech schopností, které mu příroda dala. Jen tak může prožít naplněný život a skutečně pochopit život.“

„Ve městech už existují centra spirituality, kam lidé docházejí v touze se duchovně probudit,“ řekl jsem.

Aniž by Antu Willkiho moje poznámka nějak rozladila, odpověděl mi: „K tomu probuzení nebude docházet ve městech nebo uprostřed civilizace, plné hluku a spěchu, ale na odloučených místech.“